

Autoreferat:

1. Imię i Nazwisko: Zbigniew Benedyktowicz

2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe:

- magister etnografii, Katedra Etnografii [Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej], Wydział Historyczny Uniwersytetu Warszawskiego, 1973
- doktor nauk humanistycznych w dziedzinie nauk o sztuce, specjalność: antropologia kultury, antropologia filmu, Wydział Historyczny Uniwersytetu Warszawskiego 1986, tytuł dysertacji: *Kategoria „swój-obcy” w kulturze ludowej a niektóre problemy identyfikacji etnicznej i kulturowej*, promotor: prof. dr hab. Zofia Sokolewicz

3. Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych:

- Katedra Etnografii [Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej], Wydział Historyczny Uniwersytetu Warszawskiego, doktorant 1.X. 1973-31.XI 1977
- Zakład Badań nad Stylami Życia, Instytut Filozofii i Socjologii PAN, asystent Prof. dr hab. Andrzeja Sicińskiego przy przygotowaniu projektu badań „Style życia w miastach polskich” (kontrakt, umowa o dzieło) 1. XI.1977-31.XII.1979 [cfr. *Style życia w miastach polskich (u progu kryzysu)*, praca zbiorowa pod red. Andrzeja Sicińskiego, Ossolineum, Warszawa 1988, s. 30.]
- 1.XI. 1980 do chwili obecnej – Zakład Antropologii Kultury, Filmu i Sztuki Audiowizualnej, Instytut Sztuki Polskiej Akademii Nauk (1.XI.1980-3.II.1986 – asystent, 3.VII.1986-II.2007 – adiunkt, 1.II.2007 do chwili obecnej – główny specjalista
- Od 1981 do 1996 (za zgodą pracodawcy IS PAN) prowadziłem zajęcia i wykłady (umowa o dzieło) w Instytucie Etnologii i Antropologii Kulturowej Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie
- 1. X. 1994-30.IX. 2012 (za zgodą pracodawcy IS PAN) w różnej formie: ½ etatu i pełnego etatu – adiunkt w Instytucie Etnologii i Antropologii Kulturowej Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 2013-2015 tamże – wykłady, zajęcia fakultatywne (w ramach mowy o dzieło).

Podstawowe miejsce pracy: Instytut Sztuki Polskiej Akademii Nauk

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym:

a. Zbigniew Benedyktowicz, *Elementarz tożsamości. Antropologia współczesności – antropologia kontekstowa* [w:] Seria Tropiki, Wydawnictwo Czarne i Instytut Sztuki PAN, Wołowiec 2016, ss. 570, ISBN 978-83-8049-408-4

b. Książka jest zbiorem wybranych tekstów, opublikowanych i napisanych przez autora pomiędzy 1980 a 2016 rokiem (zawiera notę bibliograficzną o pierwodrukach, publikowanych w przeważającej mierze na łamach czasopism naukowych znajdujących się od 2008 roku na liście ERIH [European Reference Index for the Humanities] takich, jak kwartalnik „Konteksty. Polska Sztuka Ludowa” i „Kwartalnik Filmowy” wydawanych przez Instytut Sztuki Polskiej Akademii Nauk. Książka ukazała się w wydawnictwie Czarne przy współpracy Instytutu Sztuki PAN, w serii Tropiki, w której w skład Rady naukowej wchodzi: prof. dr hab. Dariusz Czaja, prof. dr hab. Paweł Próchniak, dr hab. Sławomir Sikora, prof. Dr hab. Roch Sulima. Autorem naukowej recenzji wydawniczej był prof. dr hab. Dariusz Czaja. Książka składa się z trzech części. W pierwszej zatytułowanej „Antropologia współczesności” stawiając pytanie: „Czym jest dziś antropologia?” i na czym polega „antropologia współczesności”, i jej uprawianie, przedstawiam swoje rozumienie tejże i rozważam jej istotę. Omawiając pojawianie się coraz to nowych obszarów, na które wkracza antropolog, opisuję zjawisko „antropologii genitywnych” oraz własne idee „antropologii rekonstrukcji”/„antropologii retrospekcji”, „antropologii kontekstowej” a także rozważam kwestie wzajemnych pomiędzy nimi relacji. Szczególną uwagę poświęcam takim zagadnieniom jak czas w antropologii (pytaniom: „Czym jest właściwie czas w antropologii? Na czym polega antropologiczne doświadczenie czasu? Czym dla antropologa jest współczesność? Gdzie leżą oraz dokąd sięgają według niego granice współczesności, naszej współczesności?”). Za pomocą kilku antropologicznych świadectw i wyznań, nawiązując do różnych autorów zarysowuję, niemal podręcznikowo, charakterystyczną perspektywę antropologicznego spojrzenia. Podkreślam specyficzny stosunek antropologii do współczesności, w którym z jednej strony liczy się tylko „czas trwania wszechświata”, z drugiej zaś – „dotykane najbliższej historii” (Claude Lévi-Strauss), tę charakterystyczną dla antropologii dialogiczność i dwubiegunowość – swoiste rozdarcie „pomiędzy misją a azylem”, które jest zarówno „wycofaniem się ze swojego świata i współczesności, jak i dotykaniem mojej najbliższej historii” (Tenże). Antropologii towarzyszy jednocześnie nastawienie spojrzenia na archaikę, struktury długiego trwania i na to, co najbardziej współczesne. Zwracając uwagę na tę dialogiczną perspektywę, którą odnaleźć też możemy w najbardziej lapidarnej definicji etnografii/antropologii kultury, która mówi, że jest ona „nauką o tym, co dzieli i łączy ludzi różnych kultur, różnych społeczeństw, różnych epok” (Witold Dynowski) wskazuję, jak na tę dwoistość, dwubiegunowość, dialogiczność (wielogłosowość) antropologicznego doświadczenia czasu i współczesności nakłada się bolesne doświadczenie przemijania, znikania, odchodzenia starego świata na skutek toczących się – współcześnie –

gwałtownych przemian. Wskazuję na charakterystyczny „etnograficzny lament”, spowodowany tym znikaniem świata, jaki nieustannie towarzyszy antropologowi w jego doświadczeniu czasu i współczesności. W tej pierwszej części, obserwując wkraczanie antropologii na nowe obszary, pytając o niejasne i ruchome granice naszej współczesności, nawiązuję również do własnej definicji antropologii kultury (1981, zob. zał. 3. poz. IV. A. 11.), w której określałem ją, jako: „m a r g i n e s o w ą n a u k ę b e z g r a n i c”, („poruszającą się i rozwijającą się na marginesach i pograniczach innych dyscyplin”). W ten sposób przedstawiam i charakteryzuję dalsze cechy antropologicznego spojrzenia, do których należą interdyscyplinarność (trans-dyscyplinarność) rozumiana za Rolandem Barthes’em (wg. którego „prawdziwa interdyscyplinarność nie polega na prostej syntezie, czy sumowaniu wyników badań poszczególnych dyscyplin, ale jest w gruncie rzeczy tworzeniem nowego przedmiotu badań”). Wychodząc z takiego pojmowania antropologii („nauka bez granic”) dowodzę, że p o t e n c j a l n i e „wszystko” może być przedmiotem antropologicznego namysłu. A także to, że antropolog poruszając się po obrzeżach innych dyscyplin, czy wręcz wkraczając na ich obszar, budując własny kwestionariusz badawczy zachowuje wciąż swoją antropologiczną tożsamość. W moim rozumieniu antropologii współczesności odnoszę się do fundamentalnych dla rozumienia „antropologii współczesności” prac Jamesa Clifforda (*Kłopoty z kulturą. Dwudziestowieczna etnografia, literatura i sztuka*) i Clifforda Geertza (*Dzieło i życie. Antropolog jako autor*), bowiem nikt inny, jak ci dwaj badacze w tych i innych swoich pracach nie zwrócił uwagi dobitniej i wyraźniej na związki, które łączą antropologię kultury z literaturą i ze sztuką. I tym badaczom zawdzięczam najwięcej. – Świadomość hybrydyczności antropologii (znajdującej się „między nauką a sztuką”), świadomość tego, że „opisywanie”, „pisanie kultury”, tworzenie „gęstego opisu” jest wytworem (także wyobraźni, wrażliwości antropologa), że „pisanie, opisywanie kultury” to także (w gruncie rzeczy) w doświadczeniu etnograficznym „dokumentacja”, „spisywanie”, „zapisywanie” tego, co mówią Inni, a więc etnograficzne zapiski, notatki, zapisy biograficzne, biografie (a także i własne autobiografie, autorskie sygnatury, w mniej czy bardziej ukryty sposób wpisane w dzieła antropologiczne) – wszystkie te Geertzowskie motywy i myśli sprawiają, że żaden ze współczesnych antropologów nie musi się obawiać pytania padającego zazwyczaj ze strony stróżów dbających o czystość dyscypliny (etnografii), dlaczego zajmuje się tym, a nie innym tematem (na przykład dziełem sztuki, filmem, miastem, wierszem, pocztówką, tramwajem, sklepikiem, targiem, bazarem, supermarketem, zarządzaniem, rzeczami wielkimi i małymi, dzieciństwem, starością czy chowaniem zmarłych). Świadomość, że etnografia nie jest nauką twardą, że jest interpretacją, że jest sztuką

interpretacji, że cechuje ją mikroskala, to także powód, dlaczego warto przywołać w tym miejscu choćby tylko dwa cytaty z Geertza, zawierających charakterystykę pisarstwa etnograficznego, jakie przywołuję z jego książki *Interpretacja kultur*: 1. „Antropolodzy nie zawsze mieli jednak dostateczną świadomość faktu, że choć kultura istnieje w sklepiku handlarza, w położonym na wzgórzu forcie czy na pastwisku dla owiec, antropologia zawiera się w książce, w artykule, w wykładzie, w muzealnej wystawie, czy też, jak się to dzisiaj zdarza, w filmie. Uświadomienie sobie tego oznacza zrozumienie faktu, iż **granica pomiędzy sposobem przedstawiania a konkretną treścią jest równie niemożliwa do wytyczenia w analizie kulturowej, co w malarstwie.**” [...] 2. „Dobra interpretacja czegokolwiek – wiersza, osoby, historii, rytuału, instytucji, społeczeństwa – ukazuje nam samo sedno tego, co jest jej przedmiotem. (podkreślenia moje - ZB). Zarysowawszy w ten sposób moje rozumienie antropologii i antropologii współczesności, jako punkt wyjścia, w II części zatytułowanej *Inspiracje fenomenologiczne i hermeneutyczne* przechodzę do prezentacji i omówienia sylwetek Mircei Eliadego, Rudolfa Otto, Geradusa van der Leeuwa fenomenologów religii i przedstawiam inspiracje płynące z ich studiów i z fenomenologii religii dla fenomenologii kultury. (To między innymi u źródeł idei „antropologii rekonstrukcji” leży fenomenologiczny sposób rozumienia pojęcia „struktury” i „rekonstrukcji”, o jakiej pisał i jaką rozwijał w swych studiach van de Leeuw). W rozdziale tym gromadzę swoje teksty analityczne i interpretacje związane z takimi zagadnieniami jak „redukcja fenomenologiczna”, analizując wiersz *Wstęp z Księgi Obrazów* R. M. Rilkego wskazuję na bliskość doświadczenia poetyckiego i antropologicznego – i przedstawiam jeszcze jeden kontekst antropologii – („antropologia i poezja”). W studium *Symbol w etnografii*, poświęcam uwagę inspiracjom hermeneutycznym oraz rozumieniu symbolu na gruncie hermeneutycznym, które towarzyszyło mi w moich badaniach nad obecnością symbolu i mitu we współczesnej kulturze, i do których nawiązuję w dalszych analitycznych tekstach tej książki śledząc ów wątek obecności symbolu we współczesności (we współczesnej literaturze, poezji, teatrze, filmie). W tekście „*Gość w dom, Bóg w dom*” i *obcy jako bogowie* omawiam sakralny wymiar doświadczenia obcości i stosunku do obcych. W kolejnych tekstach analitycznych typu *case studies* tej części, poświęconych Warszawie wracam do „antropologii współczesności”, do „antropologii miasta” zajmując się w nich antropologią (innych) przestrzeni, ontologią „miejsca / nie-miejsca”, nowymi (i starymi) topografiami i topologiami. Miastem, „dziwnym miastem”, „miastem widmem”, „miastem zamiast” – jak określić by można – (odbudowaną i nie-odbudowaną) Warszawę, Warszawę po zagładzie (*Aleja Róż i okolice. Warszawskie pasaże*), Pałacem kultury (*Widmo środka*

świata. *Przyczynek do antropologii współczesności*). Po drodze z Krakowa do Warszawy (Z *Salwatorskiej na plac Zbawiciela. Historia jednego obrazu*) – zajmuję się „zapomnianymi słowami” (*Zapomniane słowa: krachla i sztolwerek – Serwus, serwus..., kristikotka szamaliner!*; *Krachla i sztolwerek – aneks (wypisy)*; *Dziewięćdziesiąt jeden słów. O Zapomnianych słowach – więcej*) i przechodzę do części III, która poświęcona jest *Antropologii filmu*. Znajdują się w niej analizy i teksty interpretacyjne dotyczące obecności mitu i symbolu, „struktur długiego trwania” we współczesnym filmie (*Film drogi – poemat o kamieniu* – La strada, Felliniego), oraz na temat przypowieściowego, symbolicznego i kulturowego wymiaru filmu (*Maria i Marta (Uwagi o Uczcie Babette)* – Gabriela Axela). Dalej poświęcam uwagę takim m.in. zagadnieniom i zjawiskom kulturowym, jak: „nostalgia”, „lokalność” / „uniwersalność”, „relacje międzykulturowe”, „przekład kulturowy”, „centrum” i „prowincja”, „przemijanie, znikanie i odchodzenie starego świata” (w tym także obejmując przejście pomiędzy „epoką filmu” a „epoką video i nowych technologii”), „filmowy dokument etnograficzny i antropologiczny” (*Powrót do domu. Doświadczenie włoskie: Tarkowski i Kantor* – o filmie *Nostalgia* Andrieja Tarkowskiego i *Umartej Klasy* Tadeusza Kantora, realizowanej we Florencji; *Tango – taniec uniwersalnej alienacji* – o filmie *Tango* i twórczości Zbigniewa Rybczyńskiego, laureata Oscara w dziedzinie animacji filmowej). „Pomiędzy” częścią poświęconą „antropologii filmu” a poprzednią, w tekście *Antropologia filmu*, dedykowanym pamięci Prof. Aleksandra Jackiewicza – autorowi pamiętnej pierwszej książki w polskiej literaturze na ten temat [*Antropologia filmu* (1975)] omawiam związki antropologii kultury i filmoznawstwa. W tym „pomiędzy” znajdują się jeszcze dwa teksty dotyczące „antropologii pamięci” (*Przestrzenie pamięci* – o motywie „Domu” w polskim filmie, języku, kulturze, etnografii, literaturze, poezji i u takich autorów jak: Tadeusz Konwicki, Andrzej Wajda, Tadeusz Kantor, Tadeusz Różewicz, Czesław Miłosz, Brunon Schulz, Osip Mandelsztam) oraz tytułowy *Elementarz tożsamości*.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo badawczych:

W okresie od obrony mojej pracy doktorskiej do dnia dzisiejszego moim najważniejszymi obszarami działalności naukowej i badawczej są antropologia kultury i antropologia filmu, należą do nich prace badawcze, dokumentacyjne, edytorskie (edycje materiałów źródłowych), tłumaczeniowe, zakończone publikacjami monografii, prac zbiorowych i nierzadko powiązane z przygotowaniem koncepcji, scenariuszy i realizacji wystaw, filmów dokumentalnych, organizacją i uczestnictwem w krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych, i współpracy z krajowymi zagranicznymi instytucjami i ośrodkami życia naukowego, z których wymieniam tu najważniejsze:

W dziedzinie antropologii kultury, filmu i sztuki audiowizualnej:

1. Badania z zakresu teorii antropologii kultury i filmu, dotyczące kulturowego kontekstu, związków pomiędzy antropologią i filmem. Film jako tekst kultury, film i kontekst kulturowy. (1988 -1991 zob. zał. 3. poz. II.1, 3)

2. Badania dotyczące twórczości polskich artystów filmowych poza granicami kraju, m. in: „Film jesteście” [konferencja, wystawa, przegląd filmów z dziedziny animacji i filmu eksperymentalnego], publikacje, a wśród nich pierwsza w Polsce (i na świecie) monografia [1993] o twórczości filmowej Zbigniewa Rybczyńskiego laureata nagrody Amerykańskiej Akademii Filmowej – Oscara [1983], ze wstępem Andrzeja Wajdy obejmująca twórczość Rybczyńskiego w kraju i za granicą, gromadząca materiały z moich kwerend i badań w archiwum i studiu filmowym artysty jakie prowadziłem w USA [1991-93], oraz teksty wybitnych polskich i zagranicznych teoretyków filmu i nowych mediów, historyków filmu, historyków sztuki i artystów filmowych, zapisy moich z nimi, i z bohaterem tej monografii rozmów. Publikacja ta zawiera pełną światową bibliografię na temat artysty i filmografię, oraz spis nagród, jakim była nagradzana jego twórczość [pełna dokumentacja doprowadzona do roku 1993] (zob. zał. 3. poz. II 2, 4).

3. [1993-1998] Prace badawcze, źródłowe, dokumentacyjne i edytorskie przy realizacji I wydania na świecie w postaci III tomów – *Scenariuszy i Dzienników* Andrieja Tarkowskiego [we współpracy z współautorem tego projektu edytorskiego Andrzejem Kuśmierczykiem], (zob. zał. 3. poz. II. 5).

4. Prace badawcze wokół tematu „Antropologia między nauką a sztuką” rozpoczęte w latach [1997- 2000] badaniami i kwerendami m.in. w London School o Economics, na Uniwersytetach w Oxfordzie i Cambridge, w archiwum Heleny Wayne-Malinowskiej, które zaowocowały realizacją wystawy: *Malinowski - Witkacy. Fotografia: między nauką a sztuką*). Projekt, scenariusz, przygotowanie , realizacja, kuratorstwo wystawy Muzeum Narodowe w Krakowie 13.07-18.08. 2000, Centrum Sztuki Współczesnej, Warszawa 29.09-30. 10 2000 [We współpracy z British Council, London School of Economics, Uniwersytetem w Oksfordzie, Muzeum Narodowym w Krakowie Projekt ten wpisano w program i zrealizowano w ramach Festiwalu *Kraków 2000*.] Wystawa ta towarzyszyła Międzynarodowej Konferencji Europejskiego Stowarzyszenia Antropologów Społecznych, UJ Kraków 26-29 lipca 2000. Tamże przewodniczenie obradom i prowadzenie sekcji 46 [z Prof. Czesławem Robotyckim] na Konferencji Europejskiego Stowarzyszenia Antropologów Społecznych, UJ Kraków 26-29 lipca 2000: „*Crossing Categorical Boundaries. Religion as Politics. Politics as Religion. The Problem of Identity in The World of Contemporary Culture*” (zob. zał. 3. poz. II. 1 -5. III., 3-4, 5, 15, 25,30, 31,47, 48, 49, 50,54; poz. IV.B. 30,31, 48, 71, 88, 93, 94, 102, 116, 119, 123, 124, 128, 129, 133, 136, 153, 154, 157, 158, 159, 168, 169, 173, 178).

5. Kontynuowałem badania nad zagadnieniami tożsamości kulturowej (zob. zał. 3. poz. IV. A. 1-6, 7, 8, 11) m. in. praca nad przygotowaniem publikacji skróconej wersji pracy doktorskiej (zob. zał. 3. poz. I, 2; poz. II, 2, 4; poz. IV. B, 19, 32, 33, 36, 53, 54, 71, 72, 75-78, 87, 97, 100, 101, 107, 109, 115,130, 134, 135, 137, 138, 139-146, 151-154, 158.).

6. Prowadziłem prace badawcze nad strukturą symboliczną domu w tradycji ludowej i współczesnej kulturze (zob. zał. 3. poz. III. 18, 35; IV.B. 75-78),16; IV.B. 18,19, 24, 26-28, 143-146. poz. V.)

7. Prace badawcze nad wyobraźnią symboliczną, obecnością mitu i symbolu we współczesnej kulturze (literaturze, teatrze, filmie, poezji) związkom antropologii kultury ze sztuką (zob. zał.

3. poz. I. 1- 5; II. 1-5; poz. III, 1-54, poz. IV. A. I, 1, 9-12, poz. IV.B. , 19, 20-25, 44, 45, 49-54, 56-59, 61-63, 65-7. 79-84, 86-89, 103-105, 108-110, , 120, 125-136, 143-148, 151-158 , 168,169,173-181, 188-192.).

8.Prace badawcze nad problematyką „ antropologii pamięci” (zob. zał. 3. poz. I.5, II. 1-5. III. 1-3, 12, 17, 19, 28, 36, 37, 42, 43, 48-54, poz. IV.B.21- 33, 36, 46, 60, 64-77, 93-9, 102, 107, 116-121, 125-138, 148, 149, 151-154, 157, 158-161, 166-181, 182-193. poz. V.).

Od 1982 jako członek redakcji następnie jako zastępca red. naczelnego i od 1994 jako redaktor naczelny kwartalnika „Konteksty Polska Sztuka ludowa” byłem autorem koncepcji znaczących tematycznie monograficznych numerów poświęconych powyżej wymienionej tematyce (zob. zał. 3. poz. III. 1-54).

Pomimo, że moim głównym miejscem pracy jest placówka Polskiej Akademii Nauk w ciągu wszystkich lat po doktoracie prowadziłem i prowadzę stale zajęcia w Instytucie Etnologii i Antropologii Kulturowej – Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie obok wykładów prowadziłem również zajęcia grup laboratoryjnych i seminaria licencjackie (będąc w ostatnim latach promotorem 74 prac licencjackich i recenzentem wielu prac magisterskich). W Instytucie Etnologii i Antropologii Kulturowej Uniwersytetu Jagiellońskiego (1981-1996). W Wyższej Szkole Sztuki Filmowej i Nowych Mediów przy Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (2002-2005). W Collegium Civitas 2002/3-2004; 2007/2008- 2010/11, SWPS (2006-2008). Od 2005 do 2016 prowadziłem także zajęcia na Podyplomowym Studium Wiedzy o kulturze w Instytucie Badań Literackich PAN, oraz wykłady i zajęcia na Studium doktoranckim w Instytucie sztuki PAN (od 1981). (zob. zał. 4 a).

Prowadzę również działalność popularyzującą naukę czego przykładem może być uczestnictwo w latach 2010-2015 w kolejnych edycjach Międzynarodowego Festiwalu Europejskich Szkół Artystycznych Kręgi Sztuki, gdzie prowadziłem warsztaty i wykłady (zob. zał. 3. poz. III. 1-50). Czy ostatnio zrealizowana wystawa „Konteksty - 70 lat istnienia” prezentowana w 2016 roku w Warszawie, Krakowie , Katowicach , Zakopanem połączona z cyklem spotkań, koncertów i konferencji naukowych w Warszawie i Zakopanem (zob. zał. 4.c).

Współpracuję z wieloma instytucjami naukowymi i instytucjami kultury. Organizacjami i Stowarzyszeniami m. in. jestem członkiem Stowarzyszenia LIBER PRO ARTE. Uczestniczyłem w pracach Rady Naukowej IS PAN (do 2002). Rady Naukowej Muzeum Historii Fotografii w Krakowie (od 1996 – 2007). Rady Naukowej Muzeum Etnograficznego im Seweryna Udzieli w Krakowie (2006-2012). Rady Programowej Kongresu Kultury Polskiej 2000. I nadal uczestniczę w pracach Rady Programowej Triennale Sztuki : Sacrum, Częstochowa (od 2000). (zob. zał. 4a, b, c.)

Brałem i biorę udział w pracach wydawniczych redakcji i Rady naukowej (programowej) „Kwartalnika Filmowego” (od 1993), do którego wznowienia się przyczyniłem, oraz serii wydawniczych w Instytucie Sztuki PAN: Biblioteka Kontekstów, której jestem redaktorem oraz w serii: Studia Komparatystyczne Instytutu Sztuki PAN. Teatr. Sztuka. Kultura.

Brałem udział w Komitecie redakcyjnym Dzieł Bronisława Malinowskiego od 1999- 2004 , PWN od t.8 do 13.) Udział w Komitecie redakcyjnym księgo jubileuszowej IS PAN (Instytut Sztuki PAN 1949-1999). W latach 1990 – 2011 byłem kierownikiem Zakładu Antropologii Kultury, Filmu i Sztuki Audiowizualnej, gdzie nadal pracuję na stanowisku głównego specjalisty, jako kierownik Pracowni Antropologii Kultury i redaktor naczelny kwartalnika „Konteksty”.

